

Odjeci 2010./2011.

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

*Bijes velike vode ili kaj mi
napravi Sutla kad ponori*

MIRNA LOJEN, 7. r.
OŠ JOSIPA BROZA, Kumrovec
učiteljica: Dragica Prekratić-Zuber

2. NAGRADA

*Grobničko srce
i duša slavonska*

ANJA VUK, 8. r.
OŠ AVLE, Čavle
učiteljica: Dolores Maršanić

3. NAGRADA

*Na tome mi mogu
pozavidjeti sva gradska djeca*

NIKOLINA STEVIĆ, 6. r.
OŠ „DONJI LAPAC“, Donji Lapac
učiteljica: Štefica Barišić

1. NAGRADA

Bijes velike vode ili kaj mi napravi Sutla kad ponori

Oblačno je i tmurno jutro. Nebo je sivo i izgleda kao da će ovog trena spustiti roj sitnih kapljica kiše i prosuti ih na zemlju kao slap. I, eto je. Tup... tup... Već pljušti i ispire prašinu s ceste, stvara mlakice, nosi lišće.

Stanujem u kući uz samu rijeku Sutlu. Kao i svakog jutra, spremam se u školu. Vrijeme me pomalo počinje zabrinjavati. U glavi mi se redaju pitanja: „Što ako ne prestane? Što ako se Sutla od te silne kišurine izlije iz korita? A mi smo tako blizu...”

Zabrinuta sam. Poplavit će nam lijepu djetelinu.

„Pa nismo še vse pospravili, kaj je zde to?!“ slušam baku.

A još sam jučer promatrala, ležeći na travi, lijepe bijele oblake, poput ovčica, kako plove na nebu.

Odjednom nebo prekrivaju još crniji oblaci. Kiša lijeva kao iz kabla. Iz trena u tren

slijevaju se sve krupnije kaplje u potočiće i kao da oko mene sve nekamo juri. Sjedim kraj prozora i promatram Sutlu. Njena se razina mutne žute vode u vrlo kratkom vremenu poprilično podigla. Slutim da nas čeka ono najgore.

„Ne bi bilo prvi krat“, gundža baka, uzima „štaubsauger“ i nosi ga na prvi kat. Ništa

od škole. Cijeli dan gledamo samo u nebo i u Sutlu. Tako je strašno...

U kasne večernje sate nestalo je i struje. Zavukla sam se u svoj krevet i pokušavala

zaspiti. Ali uzalud. Iz glave sam željela izbrisati sve one crne misli koje su me od jutra proganjale.

Sljedećeg jutra, izmučena nesanicom i opakim šumovima rijeke, probudila sam se vrlo rano. Pogledala sam kroz prozor nadajući se da je kiša prestala. Još u polusnu zaputila sam se dolje, u kuhinju po čašu vode. Na četvrtoj stubi osjetila sam da mi nešto hladno dodiruje noge. Spustila sam pogled i oko sebe vidjela vodu i samo vodu. Kuhinja i sve donje prostorije bile su poplavljene. Vikala sam što sam jače mogla. Valjda sam zvala mamu.

„Mirna, kaj bečiš? Kaj se je zgodilo?“ odnekud izdaleka čula sam mamin glas.

„O, moj Bog, znola som da bu i do tega prišlo“, zajaukala je baka.

Nismo mogli nikamo, čak ni do najbližeg izlaza.

Oko podneva je prestalo padati. Gacajući vodu do koljena, izišli smo iz kuće.

Ljudi

Po kućama je zavladała žalost i jad. Susjedi su pomagali jedni drugima. Hranu i vodu dovozili su nam ćamcima. U školu nisam odlazila dok se sve nije vratilo koliko-toliko u ono staro, nama sada tako priželjkivano, dobro stanje. Tuga je bila velika. Znala sam da će moji roditelji teško nadoknaditi svu tu strašnu štetu. Mama me tješila kako je znala i kako je najviše mogla, govoreći mi: „Ne biti strohi, bumo že tu nekak zrihtali.“ A vidjela sam je kako je plakala. „Kaj mi je to napravila Sutla?“ pitala sam se. I moja dobra stara baka, koja se sjeća mnogih poplava, rekla je: „Tak še pa ni bilo! Bogek dragi, di si ti, ali ti to vidiš?“ Sutla... Gledam je sada. Povukla je svoje zmijske krakove i teće mirno. Mrzim li je? Ili je pak volim? Svemu njenom strašnom bijesu usprkos! Ne vem. Jas samo vem da ne mislim nikam od tud prejti. Jenega dneva vendar bumo napravili hižu na velikem bregu. Jenega dneva gda prideju k nam veliki penezi. Dragi Bog je reko da općega potopa već ne bu. Nigdar.

MIRNA LOJEN, 7. r.
OŠ JOSIPA BROZA, Kumrovec

2. NAGRADA

Grobničko srce i duša slavonska

Svoj sretan život živim u dvjema različitim sredinama, dvama različitim svjetovima. Zbog podrijetla roditelja jedan je dio moga srca pripao lastavici znatiželjna kljuna koja je svaki dan u svitanje oblijetala široka, zlatna slavonska polja, dok je drugi dio srca nježno čuvala stara grobnička mlikarica koja je u kišnim i mrzlim jutrima nosila na leđima teško breme u Rijeku i gostila riječku gospodu prvoklasnim mlijekom kako bi mogla prehraniti svoju obitelj.

Na početku školske godine, sredinom rujna, osmaši su nestrpljivo očekivali zajedničko putovanje. Odvojivši se od rodnoga Grobnika i starog viteza Kaštela na Gradu Grobniku, krenuli smo vijugavom cestom do, meni osobito drage, zlatne Slavonije.

Na svakom djeliću putovanja vidjeli smo nešto novo, neusporedivo s krajem u kojem živimo, posebno i jedinstveno. Obišli smo Slavonski Brod, Osijek, Vukovar, Đakovo, Kopački rit...

Svako je mjesto imalo svoju priču. Samo je ono moglo ispričati istinu koju je nosilo u zidovima kuća i zelenim poljima. Svako mjesto ima svoje uspomene.

Vukovar se možda teško nosi sa svojim uspomjenama, no opstao je unatoč tuzi i smrti kako bi svoju priču mogao podijeliti sa svijetom. Ondje smo posjetili Ovčaru. Obavila me tuga, nevjerica i strah. Mračna prostorija, široka i prostrana poput neba, s tisuću zvijezda što odaju počast herojima koji su se upravo s ovog mjesta vinuli prema nebu. Svaki je heroj jednom zauvijek postao zvijezda, pa uvijek može motriti svoj dragi Vukovar.

Za razliku od Vukovara, Kopački rit pričao je vedru priču. Popraćeni živošću, bojama, raznolikim oblicima života, krenuli smo u novu pustolovinu osjećajući se kao istražitelji Amazone. Vozeći se brodićem, mogli smo osjetiti sve ljepote prirode.

Ni ostala mjesta nisu bila šutljiva, već su s nama rado podijelila svoje priče, a mi smo im obećali da ćemo ih pričati dalje.

Cijelim su nas putovanjem pratili smijeh, radost i sreća. Kultura, običaji i krajevi bili su jedinstveni u svakom pogledu. Iz osobnog iskustva mogu reći kako su Slavonci dragi ljudi velika srca, koji u njega primaju svakoga tko je spreman otvoriti im svoje. Moglo bi se reći kako je polovica srca Slavonaca zlato nepreglednih slavonskih ravnica.

Gledala sam kroz prozor vijugavu cestu koja me vodila kući, no to me nije rastužilo. Slavonske ravnice sjajile su se kao zlato na zamamnim bojama sumraka.

U mojim su se očima vrtjele slike grobničke mlikarice, našega staroga viteza Kaštela te se miješale s okusima palente kompirice i grobničkog sira.

Dočekao me Grobnik raširenih ruku. Osjetila sam toplinu i radost zavičaja. Da, shvatila sam. Dva različita svijeta, jedna ja. Duboko, skriveno, istovremeno osjećam da moje srce za Grobnik bije i lagano trepti duša Slavonije.

ANJA VUK, 8. r.
OŠ ČAVLE, Čavle

Na tome mi mogu pozavidjeti sva gradska djeca

Živim u velikoj obitelji u kojoj je svaka minuta važna. Moj tata često zna reći da vrijeme treba znati pravilno iskoristiti, da svaka osoba mora imati plan dnevnih obveza, čak i djeca. Nametnuo nam je svoja pravila, mi ih poštujemo, i svi smo sretni i zadovoljni.

Kažu da je knjiga najveći čovjekov prijatelj, stoga joj i posvećujem najveći dio vremena, pa u dnevniku nižem samo petice. Pregaća je sastavni dio moje garderobe. Kada kuham grah, cijelo selo to zna i susjedi me hvale. Operem suđe bolje no i jedna perilica. Volim s tatom kositi travu i uživati u njezinu mirisu. Dok se ona suši, moje se srce širi i samo razmišljam kako će stoka imati što jesti kada dođe ona duga i opasna lička zima.

Subotom sam pastirica. Sa svojim psom Mikijem, janjetom Lojzekom i stadom ovaca uživam u ljepoti prirode. Na tome mi mogu pozavidjeti sva gradska djeca. Ovce pasu sočnu zelenu travu, Miki skakuće i budno pazi na njih, a Lojzek se mota oko mene i traži ljubav koju mu nije pružila njegova majka. Ne mogu odoljeti ljepoti krajolika, pa napišem, katkad, neki stih, a često poželim naslikati brda i planine i sve ono dokle moj pogled seže.

Kad se ovce napasu trave, zadovoljna sam i sretna. Uputimo se kući, a one bleje i mekeću. Miki laje i najavljuje naš dolazak. Pred nas istrči mali brat i dočeka nas baka. Pomognu mi zatvoriti stado u tor.

Navečer, kad sve sredimo i kad smo svi na okupu, baka zna pričati priče, a ja upijam svaku njezinu riječ. Ona me naučila plesti džempere i kape, na čemu sam joj veoma zahvalna jer ne može se sve kupiti, nema novca.

Igram se i ja s djecom iz svoga sela. Druženje je zanimljivo, a osobito mi se dopada kada smišljamo i izmišljamo plesne točke te plešemo kao prave zvijezde. Imam i računalo, ali ne volim mnogo vremena pokloniti baš njemu. Bolje je biti na svježem zraku, slušati pjev ptica, tražiti prve proljetne cvjetove, trčati ispod duge nego brojiti ispred računala sate duge.